

Nem. Nem a kínaiakról lesz szó.

Csak egy rövid utazást teszünk a helyközi járaton. Egész pontosan át egy dimbes-dombos városon, majd annak a főváros felé autópályával összekötött vonalán. Itt vezeti ugyanis buszát – ahogy a népszerű szerint elhíresült – Őrült Józsi. Tehát utazás – az ő koponyája körül. Kövessük figyelemmel egy morcos reggelen Orsit, kis havernőmet, aki a körülírt útvonalon utazott Józsival.

Felszállt és felvillantotta előtte bérletét, nyomában Péterrel. Ekkor üvöltés harsan fel:

– Mi a jó ... anyátoké' nem szálltok felfelé gyorsabban! – majd Péterhez, aki szintén mutatja a bérletét, a következő kérdést intézi: – És jegyet ki vesz?

Péter úgy gondolja, hogy jegyet az vesz, akinek nincs bérlete és eme ismeretének hangot is ad.

– Vegyél jegyet! – bömböl makacsul Józsi. – A barátnődnek!

– Bérlete van.

– Nem láttam!

Megmutatják neki újra. De nem nyugszik meg ettől sem. Fokozottan keresetlen szavakkal szapulja továbbra is a felszálló utazóközönséget. Becsukja az ajtót.

Táskák, hátizsákok, esernyők, fél kezek, ilyesmik kívül rekednek.

Valami összetettebb problémája lehet, mert a megállók között maga elé mormog, fogai közt szűrve a szót, csapkodja a kormányt, egyre csak pummog, mérgelődik. Aztán hirtelen megfordul és a következőket közli a még álmos és teljesen értetlen utasokkal:

– És akinek ez nem tetszik, kinyalhatja a seggemet!

Őrült Józsi fénykorában autóversenyző volt – így szól a fáma –, de egy balesete után kiszuperálták. Azóta nem stimmel minden ennél a Józsi nevű emberrendszerénél.

Végigkanyarog a busz a városon. Gyorsan haladnak, különös tekintettel a felszállások feszített ütemére, melyet Józsi diktál. Az utazók menet közben ide-oda dőlnek, többnyire egymásra, vagy a másik ölébe.

Az utolsó városi megállónál többen leszállnak. Inkább bevárják a következő járatot. (Ezek jól ismerik a sofőröket.)

S a sztrádára hajt a busz. Emberünk újra hátrafordul, a még mindig csak eszmélő utasokhoz:

– És most azt is megbánjátok, hogy megszülettetek! – süvölti nekik. Aki nem értené, miért, az hamarosan tanúbizonyságot szerez.

Őrült Józsi felgyorsít százezerre, egyik kezével a dudát nyomja, a másikkal kormányoz. Autók spriccelnek szét két irányba előtte.

Vigyázz, jön a busz!

A volán mögött Nemnormális Józsival!

Beéri a tíz perccel korábbi járatot, leelőzi, ettől kissé lehiggad.

Busza, mely maga a „Sárga Veszedelem,” csörög, csattog, zörög, minden ízében reszket. De nem lassít.

Az utasok szívét jeges rémület markolja. Mindenki kapaszkodik, ahogy csak bír és csöndben, szüntelen zsolozsmázik a bajusza alatt. Ma reggel ismét lesz egy busznyi imbolygó ember, akik szent döbbenettel a tekintetükben megfogadják, hogy Őrült Józsival többet nem. Ha százszor is sietnek, akkor sem. (Mert azért csak félti az ember a tyúkszaros életét.) Úrhajós kiképzés első fázisa ez, vele utazni.

A busz ma kerülővel megy a pályaudvarra. Az első fővárosi megállónál mindenki leszáll inkább. Orsi az elsők között, reszkető inakkal.

Három úrhajósjelölt marad.

– Mi van, nektek nem volt elég? – fordul hozzájuk az Őrült hitetlenkedve. Berántja az ajtót. További sorsukról nem tudunk.

Én meg inkább a régi autóúton járok. Igaz, így utam közel sem ilyen hangulatos, mint ezzel a Bolondos Józsival.

Egy dolog azonban tagadhatatlan. Hamar odaér.

Hova is?